

Poetes bascos i catalans a Tarragona

escriptors del camp de tarragona

MAGÍ SUNYER.

La poesia deu ser, en aquest moment, l'art més pura, la que menys contaminació de negoci té. No hi deu haver cap poeta ric gràcies a la venda de llibres. Tampoc no omple estadis, però genera una afició limitada i, tanmateix, constant. Quan semblava que les lectures de poesia havien quedat desterrades a la consideració d'activitat poc atractiva per a la gent jove, ha sorgit, sovint als locals on aquesta gent va, una afició renovada cap al gènere. Es pot parlar d'una nova florida de les lectures públiques, si hi afegim l'agradable sorpresa que suposen els contacontes. Comptat i debatut, i per sort, no ens podem aferrar a cap tòpic, i allò que són certeses per a una generació o durant uns anys, es converteixen en tot el contrari poc temps després. L'activitat de llegir poesia en públic és una de les programades amb assiduïtat a les ciutats principals del país; la poesia, en conseqüència, ha tornat a ocupar els indrets públics, tancats o de carrer, i ho ha fet amb suport institucional o sense, amb una vitalitat insospitada. A l'individu cronometrat i temptat per tota mena d'imatges, de sons i de colors, la paraula, la paraula nua, l'atreu; la necessita. El poeta continuarà sense fer-se ric i les editorials continuaran tancant col·leccions de poesia, però la necessitat existeix, i sorgiran noves col·leccions que tampoc no faran ric l'editor, però propiciaran la continuïtat del gènere.

Tarragona disposa d'una tradició, recent però tradició, en recitacions de poesia a càrrec de poetes en llengües diverses. El Joc partit de la Nit de la Poesia de la Tardor Literària ha dut a l'escenari de La Vaqueria poetes en català al costat d'altres que utilitzen el gallegoportuguès, el francès del Quebec i l'anglès. Aquest contacte cultural ha estat ben rebut per un públic nombrós relativament nombrós, perquè és ben sabut que l'art sense afegits de pallasseria acostuma a moure quantitats limitades d'espectadors que han seguit amb respecte i entusiasme els ver

sos recitats pels seus autors i, quan ha convingut, a més a més, traduïts al català. Aquesta setmana, dimecres dia 26 en concret, a la sala El Magatzem es farà un acte similar, amb lleugeres variacions. Procedent de la Setmana de Poesia de Barcelona, en el marc de la qual s'ha estrenat diumenge passat, arriba Veus paral·leles. Pirineoak-Pirineus, d'una riba a l'altra, que reuneix quatre poetes bascos i quatre de catalans en un acte dirigit per Albert Mestres i Sofia Fonseca i amb la novetat substancial, respecte de la fórmula de la Tardor Literària, de l'afegit de la veu de l'actriu Mireia Chalamanch a les dels poetes. Una proposta similar a la que tornarem a tenir d'aquí a mig any però amb presentació una mica diferent i uns altres protagonistes, és clar. La qualitat dels i les poetes que hi intervindran -Josep Palau i Fabre, Arantxa Urretabizkaia, Felipe Juaristi, Gemma Gorga, Jean-Louis Davant, Marta Pessarrodona, Marc Granell i Tere Irastortza, la meitat dones, la meitat homes- garanteix un producte excepcional que, plantejat per professionals del teatre amb alta sensibilitat per la poesia, pot convertir-se en un espectacle memorable, que les persones sensibles al fet poètic no es poden perdre. Els promotors de la idea volen establir com a nexa d'unió entre les successives edicions el fet minoritari, tant si és per la llengua -en aquest cas el basc- com per alguna altra raó -per a l'any vinent volen portar poetes iranianes-. Un repte per als degustadors del gènere a la ciutat i al Camp, assistir-hi per fer possible la continuïtat de l'experiència i que s'estableixi com una nova tradició cultural, connectada amb la festa de la poesia a Barcelona.